

věřitelů, více méně tušících, že dlužník jest insolventní; tudíž nemá tento předpis nic společného s předpisem §u 57. Pod výhodami podle § 57 rozuměti dlužno na příklad poshovění již splatných pohledávek, povolení splátek a podobné výhody, jichž dlužníku se dostalo ve vyrovnání samém. Jelikož zástavní práva stěžovatelů zanikla a vyrovnací řízení bylo řádně ukončeno a tedy k obživnutí oddělovacích práv stěžovatelů a k realizaci jich dojíti již vůbec nemůže, není závady, by dle §u 40 ex. ř. nebyly exekuce, o něž tuto jde, zrušeny. Z uvedeného jest patrno, že nezávažno jest, že dlužnice nedodržela vyrovnání. Nezávažnost pak té okolnosti, že na jmění dlužnice byl po ukončení vyrovnacího řízení (a to teprve po více měsících) vyhlášen úpadek, dovodil již správně rekursní soud, na jehož důvody se stěžovatelka poukazuje i v tomto směru.

Čís. 5856.

Pokud nelze vzhledem k doslovu exekučního titulu povolití exekuci, by bylo pokládáno za podepsané prohlášení, jímž veřejná obchodní společnost ohlašuje vystoupení dosavadního veřejného společníka, takže jediným společníkem jest zbývající společník a že oba společníci svolují k tomu, že má býti firma vedena pod dosavadním zněním dále a že nemá dojíti k likvidaci firmy.

Vypořádání podle čl. 130 obch. zák. předpokládá, že po vystoupení zbudou ještě aspoň dva společníci. Jde o převzetí podniku společnosti a vyrovnání se s vystoupivším společníkem podle obdoby čl. 130 obch. zák., ujednájí-li jedini dva společníci, že při vystoupení jednoho z nich má býti ve společnosti pokračováno.

(Rozh. ze dne 17. března 1926, R I 192/26.)

Na základě soudního smíru ze dne 13. června 1925 domáhal se Otto A. proti Bernardu W-ovi povolení exekuce udělením zmocnění podle §u 367 ex. ř., by podání na obchodní soud v Praze, »že Bernard W. vystupuje jako dosavadní společník z veřejné společnosti W. a spol., takže jediným společníkem jest nadále Otto A., a že oba společníci svolují k tomu, by firma byla vedena v dosavadním znění dále a že nemá dojíti k likvidaci firmy,« bylo pokládáno za podepsané Bernardem W-em a podpis jeho notářsky ověřený tak, by na jeho základě mohl býti proveden zápis do obchodního rejstříku. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Exekuce může býti povolena jen na základě exekučního titulu, z něhož kromě osoby oprávněného a povinného musí býti zřejmým předmět,

způsob, objem a doba dlužného plnění (§§ 1 a 3 ex. ř.). V tomto případě domáhá se stěžovatel na základě soudního smíru ze dne 13. června 1925 povolení exekuce udělením zmocnění dle §u 367 ex. ř., aby podání určitého znění na obchodní soud v Praze bylo pokládáno za podepsané Bernardem W-em a podpis jeho notářsky ověřený tak, by na jeho základě mohl býti proveden zápis do obchodního rejstříku. Netřeba se obíratí otázkou, zda k vymožení nároku stěžovatelova byl zvolený způsob exekuce vhodným a přípustným a zda nebylo vésti exekuci dle §u 354 ex. ř., neboť ani v tom, ani v onom případě neplynul by vymáhaný nárok z exekučního titulu. Smírem zavázal se Bernard W. toliko, že podepíše »podání k obchodnímu soudu v Praze, kterým oznamuje k zápisu do obchodního rejstříku své vystoupení jako veřejný společník z firmy W. a spol a to takovou formou, by na základě tohoto podání mohlo v případě potřeby jeho vystoupení ze společnosti býti zapsáno do obchodního rejstříku.« Exekuční návrh směřuje však k tomu, aby bylo pokládáno za podepsané podání, jímž firma W. a spol. ohlašuje vystoupení dosavadního veřejného společníka Bernarda W-a, takže jediným společníkem je Otto A., a že oba společníci svolují k tomu, že má býti firma vedena pod dosavadním zněním dále, a že nemá dojít k likvidaci firmy. Vymáhá tudíž stěžovatel exekucí účinky prohlášení (§ 367 ex. ř.), k němuž se Bernard W. smírem nezavázal a které zejména není obsaženo ve slovech »a to takovou formou, by na základě tohoto podání mohlo býti jeho vystoupení ze společnosti zapsáno.« Není samozřejmým, jak míní stěžovatel, že po vystoupení společníka, jehož jméno jest obsaženo ve firmě, může vésti zbývající jediný společník dosavadní společenskou firmu bez svolení vystoupivšího společníka. Opak toho plyne z článku 24., odstavec druhý obch. zák., dle něhož se v takovém případě nutně vyhledává výslovného svolení vystoupivšího společníka. Stačila tudíž již tato nesrovnalost mezi návrhem a exekučním titulem k zamítnutí žádosti. Ve smíru není však také ani zmínky o tom, že nemá dojít k likvidaci firmy. Jest ovšem pravda, že při vystoupení společníka zákon likvidaci nepředpisuje, nýbrž že má dojít jen k vypořádání s vystouplým společníkem ve smyslu čl. 130 obch. zák. To také jen mohl míti stěžovatel slovem »likvidace« v exekučním návrhu na mysli. Způsob tohoto vypořádání jest však povahy dispositivní a může za souhlasu společníků vypořádání zcela odpadnouti. Mělo-li tedy exekucí býti dosaženo také účinku prohlášení Bernarda W-a, že souhlasí, aby »likvidace odpadla,« to jest, aby nedošlo ke konečné úpravě jeho nároků vůči společnosti, přičí se to opět jeho závazku ze smíru, v němž se tohoto vypořádání ani přímo ani nepřímou nevzdal. Dodati jest ještě, že čl. 130 obch. zák. má sice na zřeteli vypořádání se vystouplého společníka se společností, že tedy předpokládá, že zbudou ještě aspoň dva společníci, poněvadž jediná osoba již pojmově nemůže tvořiti společnost a tudíž ani v ní pokračovati. Pakliže však dva společníci přes to ujednají, že v případě vystoupení jednoho z nich má býti ve společnosti pokračováno, nelze tomu rozuměti jinak, než že zbylý společník má převzítí podnik společnosti a vyrovnati se s vystoupivším dle obdoby čl. 130 obch. zák.